

∞ Terezi A p. Kučera
Františkova ptačí škola

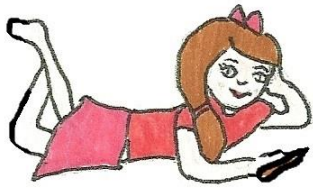
2 Terezi A p. Kučera

Františkova ptačí škola
podle J+J Denemarkových a JK Baby

Copyright:

Autor: Dvě Terezi A p.Kučera
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2014

ISBN:
978-80-7512-109-7 (ePub)
978-80-7512-110-3 (mobipocket)
978-80-7512-111-0 (pdf)

**My se školy nebojíme,
psát se perem naučíme.**

a A w h b B f b g l v c č č č č
d D e d d d d d d e k e l e f f f
g G g g h h h h h h h h h h h h
i I j j k K k k l L l l m M n n n
o O p P r R r r r r r r r r r r r
t T u U v V v v v v v v v v v
x X y Y z Z m i t i t i t i t ! ?

**Číslice budeme psát
a do dvaceti počítat.**

1 1 1 1 1 6 6 6 6 6 6
2 2 2 2 2 7 7 7 7 7 7 7
3 3 3 3 3 8 8 8 8 8 8 8
4 4 4 4 4 9 9 9 9 9 9 9
5 5 5 5 5 0 0 0 0 0 0 0

1. Konec velkých prázdnin

Za lesem hlubokým teče bystrá říčka,
přes říčku vede most a za ním vesnička.
Domečky a plno dětí v nich,
na stromech spousta ptáčků veselých
schovaných kdesi ve větvích.
Chystají se a štěbetají,
za chvíli daleko odlétají.
Je konec prázdnin, konec je hrám.
Není to konec našim pohádkám?
Už se to blíží! Něco nás tíží. Batůžek chystám.
Zítra to přijde, to je věc jistá!
Ráno musím brzy vstát a do školy se oblékat!
Těším se nebo netěším? Bojím se nebo nebojím?
Už něco znám a něco vím,
tak to snad zvládnou, ustojím!
Budíček! Vstávat! Už je to tady! Jde se!
Umýt se, oblékat, nasnídat! Do školy přece těšíme se!
Dnes je den veliký, je první září.
Děti jdou s rodiči??? (otázky) ve tvářích.
Paní učitelka už čeká na své žáčky.
Copak se dozvíme? Zpívejte pro prvňáčky!
Jen co všechny přivítá paní ředitelka,

větší žáci odejdou a nám paní učitelka
malé dárečky dává.

Co v nich bude? Hurá, sláva!

Knížka s velkými písmenky, guma, pero a sešit.

Máme se na co těšit!

„A taky barvičky,“ volají dětičky!

Není to prima? Jaká krása!

TŘÍDA 1. – nápis dveří hlásá.

Je nás tu dvacet bez dvou.

První den máme za sebou.

Co přijde dál? No, přece učení!

Jen všichni doufáme, že žádné mučení

ve školách dnes není,

i rodiče jsou trošku vyplašení.

2. První týdny ve škole

Měsíc září – odlétají vlaštovičky a my jdeme do školičky. Odlétají vlaštovky, na zádech máme aktovky.

To jsme my. Děti z Ptačic. Název je od slova ptát nebo pták? Jsme v první třídě, tak se budeme ptát. Chodíme do školy už více než týden. Docela to ujde. Z našeho „chobotu“ chodíme do školy čtyři prvňáci. „Chobot“ nebo taky „J“éčko, to jsou tři domy blízko sebe, které připomínají písmenko J nebo taky chobot, samozřejmě od slona.

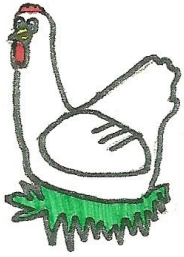
Už máme docela dost učení. Takže nemáme čas zkoumat naše území. Kde je naše území? Naše území to je přece Jéčko, nebo taky „chobot“, chcete-li. Ale o tom už jsme přece mluvili. Tak zpátky k učení.

Naši rodičové chtějí, aby z nás byly děti vzdělané a chytré. A naše mladá paní učitelka Zvonečková nás vede kupředu mílovými skoky. Představujeme si veliké boty, které mohou dolétnout móóóc daleko. Určitě až za naši zahradu. Míle to je prý něco jako kilometr nebo metr? Ještě nevíme, co to přesně znamená. Ale jistotně to nebude ani veliký mílový krok, který udělá náš strejda Míla, když pospíchá na druhý konec od nás.

Dneska jedeme do města na nákup. Maminka říkala, že musíme nakoupit hóóódně moc tužek a pastelek vhodných pro prvňáčky. Mě totiž tužky velice chutnají na hlodání, pro což paní učitelka ani moje milá maminka nemají pochopení. Jsem asi králičí holčička, ale nějakým omylem se stalo, že vypadám jako lidské mládě. Markétka, co sedí vedle mě ve škole, má opravdickou králičí holčičku. Trošku jí závidím. Taky bych chtěla nějaké

zvířátko. Možná budu mít kočku. Ta je taky tak heboučká jako králíčí kožíšek. A ještě tak pěkně vrní.

Ve škole malujeme tužkou velké čáry, velké kruhy, rovné čáry, šikmé čáry. Taky zobeme zrníčka jako ptáčci. Procvičujeme si prstíčky a k tomu se učíme pěkné básničky. Už dokonce umíme namalovat jedničky. Brzy začneme počítat. Jen co se naučíme další číslice.

naše bílá slepička

je

so

má

1

u

1

m

1

g

1

o

1

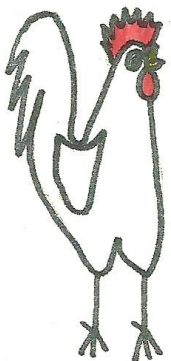
1

1

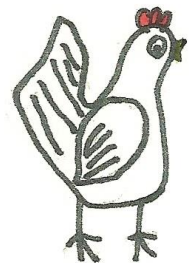
je

so

má

snáší pěkná vejčka

3. Jak uletěl stehlíček František

Měsíc říjen – „divoké husy na odletu – konec je babímu létu“.

No to je neštěstí! Markétka pláče, maminka se zlobí, i malé Markétčině králičí holčičce pod stolem je z toho smutno, ačkoli ta se ještě nemusí o takové věci starat, protože na to je ještě móóóc malinká. Stehlíček František uletěl! Asi viděl, jak se jiní ptáčci chystají k odletu a chtěl také letět s nimi. Jeho pěkná klíčka na okně zůstala prázdná! „Ty malá nešťastnice, cos v té klíčce hledala?“ říká smutně Markétčina maminka, která si právě odskočila i s vařečkou k oknu prohlédnout klec. „No jo! Dvířka jsou dokořán! Počkej, až přijde tatínek, třeba se vám ho podaří chytit. A už mi tady neplač. To už se nedá nic dělat. Víš, za chyby se platí! A já teď musím dovařit oběd. Za chvíli je tady tatínek!“ „Ale, maminko, možná, že bude někde na balkoně, on letěl hned někam dolů!“ Maminka vyhlédla z okna – a opravdu, spatřila stehlíčka Františka, jak si radostně prozpěvuje na malém okrasném stromečku, který si maminka nedávno pořídila, a prozatím má pěkné místečko na balkoně, kde má maminka i svoji malou příruční zahrádku. „Je tam! Honem skoč pro kluky, a že je moc prosíme, aby nám stehlíčka Františka chytili.“ Za minutku začal venku na zahradě poplach! Sotva Markétka vyrazila ze sebe několik slov, pochopil Jurášek, oč jde. „Pojď, Kubíčku!“ volal na kamaráda, se kterým si hráli u strejdy Kratochvíla na zahradě. „Budeme chytat stehlíka!“ Oba hned běželi i s Markétkou, co jim síly stačily, aby byli co nejrychleji u okna balkonu. Na balkoně stále ještě

vesele prozpěvoval stehlíček František svoje svobodomyšlné písničky o dalekých dálavách. Jurášek, jak se zdálo, měl v takové věci nejvíce zkušeností. Tichounce povídal: „Přece na něj nesmíme tak zhurta! To nám ještě uletí, poleká se a pak už ho vůbec nechytíme!“ „Musíme ho chytit!“ plakala smutná Markétka. „Ale jen ať nám kluci, ještě při tom chytání, nepadnou z balkonu!“ starostlivě volala z kuchyně na děti Markétčina maminka. Rostla chvíle velikého napětí. Jak ptáčka polapit? Nezraníme ho? A sám by se stehlíček František do klícky už sotva vrátil. Konečně dostal Jurášek skvělý nápad. Uviděl u dveří balkonu síťku na čištění vody v bazénu. Trošku si ji poupravil, opatrně vyhlédl z okna a najednou švihl rukou. Hurá, sláva! To je radosti! Ptáček jen trošku povylétl a už se třepetal v síťce. Zelenou síťku vtáhl vítězstvím rozzářený Jurášek do okna, okno se zavřelo a tím by celá příhoda skončila, ale ... Jurášek stehlíčka Františka uchopil něžně do rukou. Cítil, jak se mu srdíčko chvěje, viděl úzkost v jeho hnědavých očích a bylo mu nyní malého zajatce líto. „Dej mi ho,“ jásavě žadonila Markétka. „Dám ho zpátky do klece!“ Jurášek jí ho podával, ale všechno mu v hlavičce pracovalo, až najednou ucukl... „Ne, ne! Já sám ho tam vložím! Ještě by ti mohl znovu uletět!“ Jemně stehlíčka Františka uložil dovnitř, a právě když zavíral dvířka klícky, přišel Markétčin tatínek z práce domů. „Ahoj, děti! Tak copak se tu děje?“ Kubíček, zkušený malý vypravěč, nadšeně popisuje průběh celé události. Tatínek jen s podivem kroutí hlavou. „No, to jsem rád děti, že se vám to tak povedlo! To by byl strejda Kratochvíl moc smutný, kdybyste mu ptáčka nechali uletět! Až se vrátí z nemocnice, bude jistě svého stehlíčka Františka potřebovat, aby mu zazpíval pro uzdravení. Připomíná mu totiž kamaráda z dětství, který se odstěhoval až do Francie. Chodívali spolu do školy. Bydleli tenkrát ve vesničce jménem